

Arrest

nr. 326 575 van 13 mei 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. RAHOU.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 10 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaart minderjarig te zijn, maar een medisch onderzoek op 20 januari 2022 wijst uit dat hij ouder is dan 18 jaar en een vermoedelijke leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Inzake dit verzoek beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 24 juli 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een etnische Pasjtoen van origine met de Afghaanse nationaliteit. U werd geboren in Pakistan, maar verhuisde kort erna met uw familie naar Jalalabad, in de provincie Nangarhar, Afghanistan, waar u vervolgens tot aan uw vertrek naar Europa woonde. U hangt het soennitisch geloof aan. Bij uw vertrek was u nog student en minderjarig.

Uw vader [A.W.] en uw oudere broer [S.U.R.] werkten bij de douane van de provincie Nangarhar. Uw vader was er verantwoordelijke van de arbeiders die de binnenkomende vrachtwagens en goederen controleerden.

Een tweetal maanden voor de machtsovername (augustus 2021) maanden de taliban uw vader per brief aan om hun uit Pakistan komende munitie, explosieven en ander materiaal door de douane te laten passeren en niet aan de overheid te verklikken. Een tijdje later werd er effectief een vrachtwagen met explosieven en munitie bij de douane aangehouden en uw vader meldde dit incident aan zijn leidinggevende, die op zijn beurt de overheid hierover verwittigde. Het materiaal werd in beslag genomen. Uw vader ontving daarop twee brieven van de taliban waarin hij en uw broer [S.] verraders werden genoemd en waarin ermee gedreigd werd dat ze vermoord zouden worden en waarin ook de rest van de familie bedreigd werd. Daarna werd uw vader drie à vier keer door de taliban opgebeld en ermee bedreigd dat ze zijn zonen zouden ontvoeren. Uw vader en uw oudere broer stopten met hun werk bij de douane. Een dag na de machtsovername kwamen 10 of 11 talibs bij jullie thuis langs. Jullie openden de deur niet en de taliban vertrokken weer. Jullie verlieten onopgemerkt het huis en gingen naar uw maternale oom in [Sa.], district Shinwar, provincie Nangarhar. Vier à vijf dagen later verliet u samen met uw vader en uw broers [E.], [Z.] en [S.] het land. Aan de grens tussen Iran en Turkije raakte u hen evenwel kwijt. Sindsdien had u geen nieuws meer over hun lot. Uw moeder met uw twee jongere broers en een zus verblijven sedertdien nog steeds bij uw maternale oom in [Sa.]. Na jullie vertrek uit Jalalabad vroegen de taliban nog enkele keren bij jullie burens en de imam van de lokale moskee naar uw familie. Nadat u uw vader en broers in Iran was kwijtgeraakt, zette u uw reis richting Europa alleen voort. U reisde gedurende een viertal maanden via Turkije, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 09/01/2022 aankwam en op 10/01/2022 uw verzoek om internationale bescherming indiende.

In geval van uw terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te zullen worden door de taliban omdat uw vader hen verklikte bij de overheid.

Ter staving van uw identiteit en relaas legde u de volgende documenten neer: foto's van twee verschillende papieren taskara's op uw naam, beide uitgereikt op 20/01/1395 (Afghaanse kalender, stemt overeen met 08/04/2016 in de Gregoriaanse kalender), waarop staat dat u elf was in 1395; een foto van uw elektronische identiteitskaart d.d. 08/02/2021, waarop als geboortedatum 30/03/2003 staat; foto's van de papieren taskara's en elektronische identiteitskaarten van uw ouders, broers en zussen; een foto van een zakenlicentie voor [E.W.T.] Ltd. waarop ook een foto van uw vader te zien is, geldig van 07/04/1397 (28/06/2018) tot 06/04/1401 (27/06/2022); een foto van de douanewerkbadge van uw vader; een foto van de douanewerkbadge van uw broer [S.U.R.]; diverse foto's van activiteiten aan de douane waaronder een aantal foto's waarop uw vader te zien is; foto's van enkele lijsten met vingerafdrukken, luidens uw verklaringen de aanwezigheidslijsten van de arbeiders bij de douane; en foto's van de drie dreigbrieven van het Islamitisch Emiraat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts bent u er niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming volgens de Belgische Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Allereerst is uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang doordat u getracht heeft de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Bij uw registratie bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 10/01/2022 beweerde u immers 16 jaar oud en aldus minderjarig te zijn (MENA fiche d.d. 10/01/2022 p. 4). Naar aanleiding van twijfels over uw beweerde minderjarigheid werd er een leeftijdsonderzoek uitgevoerd waaruit bleek dat u op dat moment 21,5 jaar was, met een standaarddeviatie van 2 jaar, en werd uw geboortjaar van 2006 naar 2003 gecorrigeerd. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweerde u wederom op uw 16e naar België te zijn gekomen en uw exacte geboortedatum niet te kennen. Uw moeder zou u op een dag gezegd hebben dat u 16 was (CGVS p. 4). Deze uitleg kan geenszins overtuigen. Immers, tegelijkertijd legde u (een foto van) uw elektronische taskara neer, waarop 30/03/2003 als uw geboortedatum vermeld staat. Deze datum correspondeert met de wetenschappelijke bevindingen van de leeftijdtest, waardoor in alle redelijkheid aangenomen kan worden dat de gegevens op deze elektronische kaart waarheidsgetrouw zijn. De twee verschillende papieren taskara's (verschillend want hebben een verschillend volgnummer) kunnen dan weer niet weerhouden worden als doorslaggevende bewijzen van uw werkelijke leeftijd. Op deze beide stukken staat immers dat u 11 was in 1395 (2016), wat uw beweerde minderjarigheid bij aankomst in België zou moeten aantonen. Deze papieren documenten kunnen niet alleen gemakkelijker

gemanipuleerd worden dan elektronische documenten, maar ze bevatten ook nog eens informatie die indruist tegen de wetenschappelijke leeftijdsresultaten.

Gezien het voorgaande biedt u ook geen duidelijk zicht op uw werkelijke situatie voor uw vertrek uit Afghanistan. Bij uw vertrek uit Afghanistan kort na de machtsovername in augustus 2021 was u klaarblijkelijk al 18 à 18,5 jaar oud. Desondanks beweerde u op het CGVS dat u tot uw vertrek uit het land nog naar school ging (CGVS p. 9). U ging naar eigen zeggen acht jaar naar school (CGVS p. 9). Gelet op de volledige reguliere schoolgang in Afghanistan, waarbij men 6 jaar lager onderwijs volgt (leeftijd 7-13 jaar) en vervolgens 3 jaar lager secundair (13 jaar - 16 jaar) en dan 3 jaar hoger secundair (16 jaar - 19 jaar), overtuigen uw verklaringen maar acht jaar naar school te zijn gegaan - wat wil zeggen tot uw vijftiende ongeveer - en dit tot aan uw vertrek op geen enkele manier. Uw werkelijk opleidingsniveau en uw bezigheden bij uw vertrek (nog studeren of niet, al werken of niet) staan aldus ter discussie. Er werd u gevraagd schooldocumenten neer te leggen, waarop u repliceerde dat dit geen probleem was (CGVS p. 10). Tot op heden ontving het CGVS evenwel geen dergelijke stukken, wat andermaal het vermoeden sterkt dat u niet het achterste van uw tong laat zien over uw reële situatie voor uw vertrek uit Afghanistan.

Vervolgens kan er ook geen enkel geloof gehecht worden aan het door u beschreven vluchtrelaas.

Dat zowel uw vader als uw oudste broer, [S.U.R.], voor de douane van Nangarhar werkten, is niet geloofwaardig. Zo repte u bij de DVZ met geen woord over het feit dat ook uw broer voor de douane werkte en samen met uw vader door de taliban bedreigd werd. U had het herhaaldelijk enkel over uw vader (vragenlijst CGVS d.d. 13/01/2023 vragen 3.5, 3.7 en 3.8). Op het CGVS verklaarde u aanvankelijk dat u dit vergeten te zeggen was (CGVS p. 3), om later tijdens datzelfde onderhoud te beweren dat u niet wist dat uw broer ook bij de douane werkte en dit pas te weten kwam toen u in België de foto van zijn douanekaart ontving (CGVS p. 27). Niet alleen zijn dit twee duidelijk van elkaar verschillende door u geponeerde vergoelijkingen, maar kunnen beide ook geenszins uw omissie bij de DVZ op aanvaardbare wijze rechtvaardigen. Immers maakte u op het CGVS duidelijk dat uw broer samen met uw vader aanwezig was bij de douane toen voor het eerst gesmokkeld talibanmateriaal in beslag genomen werd (CGVS p. 20), wat doet uitschijnen dat u wel degelijk op de hoogte was van zijn job; vluchtte u naar eigen zeggen samen met uw broer en reisden jullie samen tot aan de Turkse grens (CGVS p. 14, 27), waardoor, in tegenstelling tot wat u beweert (CGVS p. 28), aangenomen kan worden dat er tijd genoeg was om over zulke zaken te praten, ook al was er een smokkelaar aanwezig (CGVS p. 28); en wordt ook uw broer expliciet genoemd in de door u neergelegde dreigbrieven, die bij jullie thuis in Afghanistan werden afgeleverd, als zijnde een verrader en afvallige en expliciet met de dood bedreigd. Dat u aldus pas later in België te weten gekomen zijn dat hij ook voor de douane werkte, raakt kant noch wal. De douanewerkkaart van uw broer vermag op zich de ongeloofwaardigheid van uw broers job niet op te heffen. Het betreft slechts een foto van een gemakkelijk manipuleerbaar document. Bovendien verklaarde u dat uw broer ook een teamleider was (CGVS p. 17). Op zijn werkkaart staat dit evenwel niet vermeld; daar staat in tegenstelling tot op uw vaders kaart enkel genoteerd 'douanier'. Dergelijke documenten zijn slechts bewijskrachtig indien ze ondersteund worden door geloofwaardige en coherente verklaringen, niet andersom. Bijgevolg is ook de waarde van de douanewerkkaart van uw vader bedenkelijk te noemen. Het gaat immers om een gelijkaardig stuk en betreft eveneens slechts een foto. Daarenboven legt u geen andere doorslaggevende bewijzen neer van het werk van uw vader bij de douane, zoals bijvoorbeeld werkcontracten (CGVS p. 13). Dergelijk contract zou hij niet gehad hebben omdat hij via een vriend aan de job was geraakt (CGVS p. 17). Dat uw vader jarenlang een officiële, leidinggevende functie zou hebben uitgeoefend zonder enig formeel bewijs van zijn tewerkstelling, is niet plausibel. Dezelfde bedenking kan ook inzake uw broer gemaakt worden, van wie u evenzeer beweerde dat hij nooit een contract had (CGVS p. 18). U bezorgde aan het CGVS weliswaar meerdere foto's waarop uw vader te zien is in een context van douaneactiviteiten, maar hieruit kan geenszins zijn exacte rol aldaar of het doel van zijn aanwezigheid bij die activiteiten worden afgeleid. Dat er ook foto's van aanwezigheidslijsten van arbeiders tussen zitten, kan dit evenmin. U beweerde immers dat er nog diverse andere verwanten voor de douane werkten (CGVS p. 10), waardoor dergelijke foto's ook via hen verkregen kunnen zijn. Tot slot maakte u nog een zakenlicentie over voor een bedrijf genaamd [E.W.T.] Ltd., geldig van 2018 tot 2022, waarop ook uw vaders foto prijkt. Dit document doet het vermoeden rijzen dat uw vader in een geheel andere hoedanigheid dan de door u voorgehouden leidinggevende douanefunctie aanwezig was / kon zijn bij douaneactiviteiten en waarvan dan foto's genomen werden. Ter volledigheid stelt het CGVS vast dat u van uw broers werk als douanier geen foto's kon neerleggen; dat u de voorzitter van de douane via wie uw vader aan zijn job zou zijn geraakt nu eens [Esa.] (CGVS p. 15), dan weer [Est.] (CGVS p. 17) noemde; en dat u beweerde dat uw vader handelaar was bij een bedrijf vóór hij bij de douane aan de slag ging, waar hij 6 tot 7 jaar gewerkt zou hebben, wat haaks staat op de informatie op de door u neergelegde zakenlicentie uitgereikt in 2018 en geldig tot in 2022. Dat u enige uitleg kon verschaffen over het vermeende douanewerk van uw vader (CGVS p. 16-17) kan geen ander licht werpen op het gebrek aan geloofwaardigheid van dit werk van uw vader. Het betreffen namelijk enkele eenvoudige, algemene, niet te verifiëren verklaringen die eenieder kan weergeven.

Dat uw familie problemen kreeg met de taliban en hierom telefonisch en via brieven bedreigd werd, is bijgevolg evenmin geloofwaardig. Deze conclusie wordt nog kracht bijgezet doordat uw verklaringen geenszins in overeenstemming zijn met de inhoud van de drie brieven van het Islamitisch Emiraat die u neerlegde.

U stelde bij de DVZ dat alle bedreigingen, waaronder ook 2 tot 3 brieven van de taliban, gesitueerd moesten worden in een periode van 2 tot 3 maanden voor de machtsovername in Afghanistan (augustus 2021) en beaamde expliciet dat er voordien nooit bedreigingen waren (vragenlijst CGVS vraag 3.5). Ook op het CGVS situeerde u de hele situatie met de taliban in de laatste maanden voor de machtsovername en verklaarde dat er voor juni 2021 nooit iets gebeurd was. Twee maanden voor de machtsovername werd voor het eerst een transport van munitie en explosieven uit Pakistan via de douane in Nangarhar in beslag genomen. Hierna werd uw vader er door de taliban van beschuldigd de overheid te hebben ingelicht, in weerwil van hun verzoek dit niet te doen, waarna dan de dreigementen begonnen. De eerste brief kwam op 21/06/2021, de tweede kwam ongeveer een week later en de derde volgde dan nog eens anderhalve week tot twee weken daarna, wat ongeveer vijf tot zes dagen voor uw vertrek was (CGVS p. 12, 18, 21, 22). Uitgeteld zou dit vooreerst betekenen dat u rond midden juli 2021 vertrok, daar waar u anderzijds beweerde pas na de machtsovername (midden augustus 2021) vertrokken te zijn (CGVS p. 7, 16). Daarenboven dateren de drie brieven die u neerlegde van 25/11/2019, 14/03/2020 en 27/06/2021, wat dus overduidelijk niet strookt met uw verklaringen. In de brief van 2020, meer dan een jaar voor uw tijdssituering, wordt reeds gesteld dat uw vader de taliban tegengewerkt heeft en dat daardoor al meerdere keren hun materiaal in beslag genomen werd, waardoor zowel uw vader als uw broer [S.U.R.] met de dood werden bedreigd.

Aan deze drie brieven van het Islamitisch Emiraat kan sowieso geen enkele bewijswaarde worden toegekend en dit zowel om formele als om inhoudelijke redenen. Het betreffen vooreerst slechts foto's van documenten, en geen originelen, waardoor de waarde intrinsiek zeer beperkt is. Volledigheidshalve merkt het CGVS hier op dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, duidelijk blijkt dat ten gevolge van de hoge corruptiegraad in Afghanistan vele Afghaanse documenten zeer gemakkelijk vervalst, nagemaakt of op niet-reguliere wijze in het kader van een vriendendienst verkregen kunnen worden, zowel binnen alsook buiten Afghanistan (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Bovendien is het frappant dat de data op de dreigbrieven weliswaar in Pasjtoe cijfers genoteerd staan, maar dat het gaat om data volgens de Westerse/Gregoriaanse kalender, en niet de islamitische of Afghaanse kalender, waarvan nochtans redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze door de conservatieve taliban gebruikt worden, en al zeker indien de documenten gericht zouden zijn aan Afghaanse personen verblijvend in Afghanistan op het moment van redactie.

Daarnaast tart het elke realiteitszin dat de taliban in schriftelijke documenten, die bovendien ook nog eens ondertekend zijn met naam en toenaam, zouden aangeven dat er zelfmoordvesten, munitie en andere explosieve materialen uit Pakistan zouden komen via de douane van Nangarhar, laat staan dat ze daarin ook nog eens duidelijk zouden maken dat uw vader en uw broer [S.] verraders en afvalligen zijn omdat ze informatie aan de overheid hebben doorgespeeld en heel spoedig gedood zullen worden, en tot slot nog eens expliciet zouden aangeven uiteindelijk de hele familie te zullen afstraffen. Niet alleen verraden de taliban zichzelf hiermee, maar geven ze ook nog eens ruimschoots de tijd aan diegenen die ze willen straffen met de dood de benen te nemen. Bovendien zijn deze drie brieven, in tegenstelling tot uw verklaringen (zie supra), dan ook nog eens verspreid over een periode van ruim anderhalf jaar, waarbij al van bij de eerste brief gecommuniceerd wordt dat uw vader gevisieerd zal worden indien hij geen gevolg geeft aan de verzoeken van de taliban en al in maart 2020 bedreigd werd dat uw vader en broer 'spoedig' gedood zouden worden. Dat een wraaklustige groepering als de taliban, die er niet voor terugdeinsden en – deinzen om hardhandig op te treden, zich de moeite zouden getroosten om telkens weer dergelijke brieven te sturen in de plaats van de daad bij het woord te voegen ten aanzien van wie ze als afvalligen bestempelen, kan andermaal niet overtuigen.

Bijgevolg kan ook niet het minste geloof worden gehecht aan uw beweringen dat de taliban telefonisch bedreigingen uitten tegen uw vader, dat zij na de machtsovername naar jullie huis kwamen, dat jullie toen ontsnapten naar het huis van uw maternale oom in [Sa.], waar uw in Afghanistan achtergebleven moeder en jongere broers [H.] en [T.] en zus [Saf.] op het moment van uw onderhoud op het CGVS nog steeds verbleven (CGVS p. 6), en waarna u en uw vader en overige broers samen Afghanistan ontvluchtten, waarna u hen bij de grens met Turkije kwijtspeelde (CGVS p. 14). Ook het rondvragen van de taliban bij jullie burens en bij de imam in de moskee (CGVS p. 26) kan aldus niet voor waar aangenomen worden. Dat de door u geschetste gang van zaken niet geloofwaardig is, blijkt overigens nog uit het volgende. U beweerde dat er na de machtsovername tien tot elf talibs aan jullie deur kwamen kloppen, maar dat ze, toen jullie niet opendeden gewoon weer weggingen, waarna jullie konden vluchten naar het huis van uw oom (CGVS p. 24-25). Dat de taliban bij dit bezoek geen enkele poging ondernamen om jullie te vinden en het huis te doorzoeken, terwijl ze

jullie al langere tijd viseerden, ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw relaas. Ook ziet het CGVS niet in waarom uw moeder, zussen en jongere broers niet mee konden vluchten. Hun leven was immers ook in gevaar, want de taliban hadden ermee gedreigd zich op de hele familie te zullen wreken (CGVS p. 22). Dat zij omdat ze vrouwen en kinderen waren niet mee konden reizen (CGVS p. 25) slaat in dergelijke context nergens op. Dat ze na uw vertrek steeds bij uw oom zouden zijn gebleven, doet ook de wenkbrauwen fronsen. Er waren daar net zo min garanties voor hun veiligheid daar de taliban dergelijke informatie gemakkelijk zouden kunnen achterhalen. Verder gaf u op het moment van uw registratie in België aan van geen van uw gezinsleden te weten wat hun verblijfplaats was, ook niet van uw moeder, [H.], [T.], [S.] en [Z.] (MENA fiche p. 2), dit terwijl uit uw verklaringen voor het CGVS duidelijk blijkt dat u wist dat ze bij uw maternale oom waren. Tot slot kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat u met uw vader en broers met wie u samen op de vlucht sloeg de nodige afspraken maakte om in contact met elkaar te kunnen blijven onderweg naar Europa. Immers zijn Afghanen zich, gezien de grootschalige exodus uit het land en vaak illegale tocht naar Westerse landen, zeer bewust van de risico's onderweg en kan er dan ook van uit gegaan worden dat jullie toch maatregelen getroffen zouden hebben voor het geval jullie elkaar kwijt zouden geraken. In het licht hiervan kan het niet geloofwaardig geacht worden dat er geen afspraken gemaakt werden, dat uw vader en broers allen een gsm bij hadden, maar u als enige toevallig niet, en dat u hen kwijtraakte en nadien niets meer van of over hen vernam (CGVS p. 6, 27). Deze bevindingen ondergraven uw bewering dat zij allen samen met u Afghanistan verlaten zouden hebben. Het heeft er veel van weg dat u hierover niet de waarheid zegt om mogelijks te verhullen dat uw vader en broers zich nog in Afghanistan bevinden, wat een geheel ander licht zou werpen op het door u voorgehouden risico op vervolging in uw land van herkomst.

Het geheel van de bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat aan de door u aangehaalde redenen om Afghanistan te verlaten geen enkel geloof gehecht kan worden. U geeft met andere woorden geen zicht op de werkelijke redenen waarom u Afghanistan heeft verlaten. Hieruit volgt dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend. Evenmin heeft u aangetoond dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals omschreven in art. 48/4 § 2 a) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5

mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202402/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm.pdf) (europa.eu)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjjieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in

Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat bovendien na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. U vermeldt enkel de problemen met de taliban ten gevolge van het werk van uw vader (CGVS p. 15, 29), een relaas dat niet geloofwaardig is (zie supra). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281). Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een

schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsvername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie)

niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatieverrichting, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 (2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm (europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan tot slot niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke

Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd (zie supra), waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. De identiteit en nationaliteit van uw ouders, broers en zussen, en uw familieband met deze personen worden niet betwist. Alle overige stukken kwamen hierboven reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 48/3, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing onjuist en onvolledig is gemotiveerd. Hij wijst op de gedeelde bewijslast in asielzaken en het begrip van het “*voordeel van de twijfel*”. Onder verwijzing naar artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dat echter reeds is opgeheven bij koninklijk besluit van 18 augustus 2010, voert hij aan dat de commissaris-generaal de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en hierdoor appreciatiefouten heeft begaan. Hierdoor wordt volgens hem onterecht geen geloof gehecht aan zijn asielrelaas. Verzoeker gaat daarna in op verschillende motieven van de bestreden beslissing inzake de beoordeling van zijn asielrelaas en tracht deze te weerleggen. Hij concludeert dat verweerder er niet in is geslaagd om het onaannemelijk karakter van zijn asielrelaas aan te tonen en aan “*cherry picking*” doet. Hij stelt dat hem onterecht niet het voordeel van de twijfel wordt gegeven en sprake is van een onzorgvuldig onderzoek. Hij betoogt dat hijzelf tot het uiterste is gegaan in zijn medewerkingsplicht, door alle vragen inhoudelijk te beantwoorden en te trachten uit te leggen waarom hij niet op de hoogte is van bepaalde details, en dat verweerder zijn asielrelaas van tafel veegt met enkele vage argumenten.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker opnieuw de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verder is hij van oordeel dat artikel 1.A.2. van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend in Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) wordt geschonden, net als de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-beginsel en het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker stelt voor zijn leven te vrezen door zijn sociale profiel. Hij wijst er daarenboven op dat hij tegen de instructies van de taliban in is gevlucht naar het buitenland. Hij betoogt dat de taliban sterk aanwezig zijn *“in de regio”* en *“er een grote invloed”* hebben. Hij wijst er verder op dat zijn asielrelaas in de lijn ligt met de gang van zaken in Afghanistan en dat *“[h]et [...] niet [is] omdat iets zeldzaam voorkomt, dat het om die reden als ongeloofwaardig afgestempeld dient te worden”*. Hij stelt dat hij rechtsreeks met de dood werd bedreigd en dat dit overeenkomstig artikel 48/7 van de Vreemdelingen-wet een duidelijke aanwijzing is dat zijn vrees voor vervolging gegrond is.

2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/4, 48/5, 49/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

In een eerste onderdeel betoogt verzoeker dat geen zorgvuldig onderzoek is gevoerd naar de vraag of er grond is tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij wijst op de EASO *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022 waarin wordt aangegeven dat er een groot gebrek aan informatie is over de situatie in Afghanistan en over de bedoelingen van de taliban. Nog wordt volgens hem in dit rapport aangegeven dat Afghanistan zich in een overgangperiode bevindt en dat de situatie zeer onstabiel blijft. Hij gaat verder in op wat er in dit rapport beschreven staat en concludeert dat de bronnen waarop de bestreden beslissing is gesteund uiterst zorgvuldig en met de nodige terughoudendheid moeten worden gelezen. Volgens hem is er onvoldoende nagegaan of er gronden bestaan om aan te nemen dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en betoogt hij te zijn verwesterd. Hij stelt dat hij Afghanistan heeft verlaten voordat de taliban de macht hebben overgenomen en dat hij ondertussen al enige tijd in België verblijft. Hij stelt tevens te hebben gewerkt en ook al een woordje Nederlands te hebben geleerd. Hij voert aan dat hij een grote vriendenkring heeft opgebouwd en dat het centrum van zijn belangen zich in België bevindt. Hij wijst er op dat een aantal elementen voorhanden zijn die ervoor zorgen dat hij een verhoogd risico loopt bij terugkeer, namelijk: (1) zijn jonge leeftijd, in het bijzonder bij zijn vertrek uit Afghanistan, (2) zijn conservatieve omgeving in Afghanistan, nu hij uit een dorp komt waar verschillende taliban wonen en verschillende mensen voor de taliban zijn, en (3) de duur van zijn verblijf in een westers land, dit grotendeels tijdens zijn vormende jaren, waardoor zijn voeling met het hedendaagse Afghanistan eerder beperkt is. Hij stelt dat hij niet weet wat van hem zal worden verwacht bij een terugkeer naar Afghanistan en dat hij niet in staat is om te beseffen op welke wijze hij *‘anders’* is dan vroeger, *“of zelfs ‘anders’ dan de ‘andere’ bevolking in Afghanistan”*. Hij geeft aan dat het door de (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur bijzonder moeilijk zal zijn om te aarden in Afghanistan en hij een bijzonder groot risico loopt om onder de aandacht van zijn lokale gemeenschap en de taliban te komen, hetzij op doorreis hetzij bij terugkeer naar de lokale gemeenschap. Hij benadrukt dat hij geen ervaring heeft met het recente leven onder het talibanbewind en dat hij al in de luchthaven zal worden herkend als *“terugkeerder”*, en dus meteen zal worden ondervraagd en zijn gsm zal worden gecontroleerd. Om al deze redenen stelt hij als *“extreem verwesterd”* te zullen worden beschouwd. Hij stelt zich de vraag of hij het *“spel”* kan spelen. Hij wijst erop dat hem hierover geen enkele vraag is gesteld op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) en de commissaris-generaal op dit punt faalt in zijn onderzoeksplicht, zeker nu hij *“werkzaam is in de horeca”*.

2.4. Verzoeker vraagt om hem de vluchtelingenstatus te verlenen, ondergeschikt om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. In meest ondergeschikte orde vraagt hij om zijn dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

3. Aanvullende nota's overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet

3.1. Op 30 januari 2025 maakt verweerder een aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar volgende recente rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- UNAMA, *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”*, juni 2023;
- EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, november 2024.

3.2. Op 4 februari 2025 maakt verzoeker een aanvullende nota over met stukken die *“aantonen dat hij weldegelijk verwesterd is en niet langer onder het juk van de Taliban kan leven”*, met name 3 loonfiches als *“Auto Wasser”* voor juni, september en december 2024, twee arbeidsovereenkomsten als uitzend-kracht bij een carwash voor de periode van 2 september tot 30 november 2024 en voor de periode van 4 december 2024 tot 28 februari 2025 en één foto over *“[het] uitgaansleven in België”*.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Voorafgaande opmerkingen

4.1.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.1.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte *‘beoordeling van feiten en omstandigheden’* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijs-materiaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.1.3. Voorafgaand aan het eigenlijke onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming merkt de Raad nog op dat het niet wordt betwist dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Evenwel blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan daarom worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken. Verweerder heeft bij zijn aanvullende nota van 30 januari 2025 de beschikbare objectieve landeninformatie trouwens nog geactualiseerd en aangevuld met de hierboven reeds aangehaalde recente bronnen.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1.A.2. van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

4.2.2. Verzoekers vluchtrelaas, zoals hij dit naar voor bracht tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS van 12 mei 2023 kan worden samengevat als volgt. Verzoekers vader en oudere broer werkten bij de douane van de provincie Nangarhar. Ongeveer twee maanden voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021, stuurden de taliban een brief naar zijn vader om hem te vragen uit Pakistan komende munitie, explosieven en ander materiaal te laten passeren en zeker niet door te geven aan de overheid. Toen een tijdje later een dergelijk vervoer door de douane werd aangetroffen, heeft zijn vader dit wel gemeld aan zijn leidinggevende, die daarop de overheid inlichtte. De aangetroffen goederen werden in beslag genomen. Hierna ontving zijn vader twee brieven van de taliban waarin hij en verzoekers oudere broer verraders werden genoemd en waarin werd gedreigd om de hele familie te vermoorden. Zijn vader werd ook drie of vier keer door de taliban opgebeld waarbij ze dreigden dat ze zijn zonen zouden ontvoeren. Zijn vader en broer stopten vervolgens met hun werk bij de douane. De dag na de machtsovername kwamen ongeveer 10 leden van de taliban langs bij verzoeker thuis. De familie opende de deur niet en de taliban vertrokken weer. De familie

verliet hierop ongezien het huis en vertrok naar familie in het district Shinwar. Vier tot vijf dagen later verlieten verzoeker, zijn vader en drie van zijn broers Afghanistan. Hij raakte gescheiden van deze familieleden aan de grens tussen Iran en Turkije en heeft sindsdien geen nieuws meer van hen. Na hun vertrek vroegen de taliban nog enkele keren bij de burens en de lokale imam naar verzoekers familie.

4.2.3. Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming en voormeld asielrelaas legde verzoeker foto's van volgende documenten voor: twee verschillende papieren taskara's op zijn naam, beide uitgereikt op "20/01/1395" (Afghaanse kalender), zijn elektronische identiteitskaart van 8 februari 2021, papieren taskara's en elektronische identiteitskaarten van zijn ouders, broers en zussen, een zakenlicentie waarop ook een foto van verzoekers vader staat geldig van "07/04/1397" (28 juni 2018) tot "06/04/1401" (27 juni 2022), de werkbades van zijn vader en van zijn broer bij de douane, diverse foto's van activiteiten bij de douane waaronder een aantal foto's van zijn vader, enkele aanwezigheids-lijsten van de arbeiders bij de douane en drie dreigbrieven van het Islamitisch Emiraat.

4.2.4. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker geen originele documenten heeft voorgelegd en dat alle neergelegde documenten foto's of kopieën zijn, die omwille van de manipuleerbaarheid ervan door allerhande knip- en plakwerk weinig tot geen bewijswaarde hebben. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige Afghaanse overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of entiteiten dan de voormalige overheid (COI Focus "*Afghanistan – corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021).

De voorgelegde identiteitsdocumenten kunnen bovendien hooguit de identiteit van verzoeker en zijn familieleden, en hun verwantschap, aantonen. Deze elementen worden op zich noch door de commissaris-generaal noch door de Raad betwist. Hiermee ligt echter nog geen (begin van) bewijs voor van verzoekers asielrelaas.

Wat de voorgelegde zakenlicentie voor het bedrijf E.W.T. geldig van 28 juni 2018 tot 27 juni 2022 betreft, waarop een foto van verzoekers vader staat, toont deze bovendien niet het werk van zijn vader bij de douane aan. Zoals de commissaris-generaal stelde, doet dit stuk echter eerder vermoeden dat verzoekers vader in een geheel andere hoedanigheid aanwezig was bij douaneactiviteiten, waarvan dan foto's werden genomen. Om deze reden kunnen ook de voorgelegde foto's van activiteiten bij de douane waaronder een aantal foto's van zijn vader en de voorgehouden aanwezigheidslijsten van de arbeiders bij de douane in geen geval een voldoende bewijs vormen van het werk van verzoekers vader bij de douane. Deze foto's laten niet toe vast te stellen wat de exacte rol van verzoekers vader was of om welke reden hij aanwezig was bij de douaneactiviteiten. In het licht van verzoekers verklaringen dat hij verschillende verwanten had bij de douane (Notities Persoonlijk Onderhoud, hierna: NPO, p. 10), kan hij de aanwezigheidslijsten van arbeiders bij de douane ook via deze verwanten hebben verkregen.

Inzake de werkbades van zijn vader en van zijn broer bij de douane, wordt herhaald dat het slechts foto's betreffen van documenten die gemakkelijk kunnen worden gemanipuleerd.

Wat ten slotte de drie dreigbrieven van het Islamitische Emiraat betreft, dient er verder – naast de bemerkingen dat het ook hier slechts foto's betreft en dergelijke documenten uit Afghanistan sowieso slechts een beperkte bewijswaarde hebben – te worden gewezen op enkele bijzonderheden die de commissaris-generaal opmerkte aangaande deze stukken. Zo wees hij er op dat deze dreigbrieven data vermelden volgens de Westerse of de Gregoriaanse kalender, en niet de islamitische of de Afghaanse kalender, terwijl van de zeer conservatieve taliban kan worden verwacht dat zij deze laatste kalender zouden gebruiken en dit eens te meer wanneer de brieven zijn gericht aan Afghaanse personen die op dat ogenblik in Afghanistan verbleven. De data die staan vermeld op de dreigbrieven stemmen bovendien niet overeen met de verklaringen hierover van verzoeker (zie verdere bespreking), wat eens te meer afbreuk doet aan de bewijswaarde van deze brieven.

De Raad dient vast te stellen dat de voorgelegde stukken in de huidige stand van zaken op zichzelf niet volstaan om een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Door enkel te blijven volhouden dat alle door hem neergelegde stukken authentieke en betrouwbare documenten betreffen, gaat verzoeker voorbij aan het gegeven dat hij enkel foto's van stukken heeft voorgelegd. Hij betwist niet dat dergelijke foto's gemakkelijk kunnen worden gemanipuleerd. Evenmin brengt hij elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop de analyse in de COI Focus "*Afghanistan – corruptie en documentenfraude*" is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker tijdens zijn interviews voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.2.5. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat zijn vader en zijn broer werkelijk werkten voor de douane van de provincie Nangarhar en dat de familie werd bedreigd door de taliban omwille van dit werk van zijn vader en broer en dit nadat zij geen gevolg hadden gegeven aan een vraag van de taliban om bepaalde verboden goederen te laten passeren aan de douane. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze verklaringen van verzoeker en de voorgelegde stukken vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het asielrelaas en zijn pertinent en draagkrachtig. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.2.6. De Raad treedt allereerst de commissaris-generaal bij in zijn standpunt dat verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd doordat hij de Belgische asieldiensten heeft willen misleiden door zich jonger voor te doen dan hij werkelijk was en, in het verlengde hiervan, door geen duidelijk zicht te bieden op zijn werkelijke situatie voor zijn vertrek uit Afghanistan. De commissaris-generaal heeft zo op pertinente en draagkrachtige gronden, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, vastgesteld wat volgt:

“Bij uw registratie bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 10/01/2022 beweerde u immers 16 jaar oud en aldus minderjarig te zijn (MENA fiche d.d. 10/01/2022 p. 4). Naar aanleiding van twijfels over uw beweerde minderjarigheid werd er een leeftijdsonderzoek uitgevoerd waaruit bleek dat u op dat moment 21,5 jaar was, met een standaarddeviatie van 2 jaar, en werd uw geboortjaar van 2006 naar 2003 gecorrigeerd. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweerde u wederom op uw 16e naar België te zijn gekomen en uw exacte geboortedatum niet te kennen. Uw moeder zou u op een dag gezegd hebben dat u 16 was (CGVS p. 4). Deze uitleg kan geenszins overtuigen. Immers, tezelfdertijd legde u (een foto van) uw elektronische taskara neer, waarop 30/03/2003 als uw geboortedatum vermeld staat. Deze datum correspondeert met de wetenschappelijke bevindingen van de leeftijdstest, waardoor in alle redelijkheid aangenomen kan worden dat de gegevens op deze elektronische kaart waarheidsgetrouw zijn. De twee verschillende papieren taskara's (verschillend want hebben een verschillend volgnummer) kunnen dan weer niet weerhouden worden als doorslaggevende bewijzen van uw werkelijke leeftijd. Op deze beide stukken staat immers dat u 11 was in 1395 (2016), wat uw beweerde minderjarigheid bij aankomst in België zou moeten aantonen. Deze papieren documenten kunnen niet alleen gemakkelijker gemanipuleerd worden dan elektronische documenten, maar ze bevatten ook nog eens informatie die indruist tegen de wetenschappelijke leeftijdsresultaten.

Gezien het voorgaande biedt u ook geen duidelijk zicht op uw werkelijke situatie voor uw vertrek uit Afghanistan. Bij uw vertrek uit Afghanistan kort na de machtsovername in augustus 2021 was u klaarblijkelijk al 18 à 18,5 jaar oud. Desondanks beweerde u op het CGVS dat u tot uw vertrek uit het land nog naar school ging (CGVS p. 9). U ging naar eigen zeggen acht jaar naar school (CGVS p. 9). Gelet op de volledige reguliere schoolgang in Afghanistan, waarbij men 6 jaar lager onderwijs volgt (leeftijd 7-13 jaar) en vervolgens 3 jaar lager secundair (13 jaar - 16 jaar) en dan 3 jaar hoger secundair (16 jaar - 19 jaar), overtuigen uw verklaringen maar acht jaar naar school te zijn gegaan - wat wil zeggen tot uw vijftiende ongeveer - en dit tot aan uw vertrek op geen enkele manier. Uw werkelijk opleidingsniveau en uw bezigheden bij uw vertrek (nog studeren of niet, al werken of niet) staan aldus ter discussie. Er werd u gevraagd schooldocumenten neer te leggen, waarop u repleceerde dat dit geen probleem was (CGVS p. 10). Tot op heden ontving het CGVS evenwel geen dergelijke stukken, wat andermaal het vermoeden sterkt dat u niet het achterste van uw tong laat zien over uw reële situatie voor uw vertrek uit Afghanistan.”

Verzoeker betoogt weliswaar dat hij “onterecht wordt afgerekend op zijn verklaringen omtrent zijn leeftijd”, maar doet geen enkele concrete poging om de motieven hierover te betwisten, te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. De leeftijd is een elementair onderdeel van iemands identiteit. Voor een correcte beoordeling van het asielrelaas is het verder noodzakelijk dat er duidelijkheid bestaat over de werkelijke situatie van de verzoeker ten tijde van zijn vertrek. De voorgaande vaststellingen ondermijnen dus wel degelijk verzoekers algemene geloofwaardigheid.

4.2.7. Verzoeker geeft nog aan dat zijn verklaringen omtrent zijn leeftijd geen reden zijn om de geloofwaardigheid van zijn relaas in twijfel te trekken, dat volgens hem coherent, waarschijnlijk en “niet in strijd met algemeen bekende feiten” is. Hij betoogt dat de bestreden beslissing nergens ernstig en diepgaand

ingaat op het eigenlijke asielrelaas. Uit een simpele lezing van de bestreden beslissing blijkt echter dat dit betoog feitelijke grondslag mist. Verweerder is wel degelijk ook concreet ingegaan op het asielrelaas van verzoeker en heeft aan de hand van pertinente en draagkrachtige vaststellingen geoordeeld dat hij dit relaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Hij kan niet dienstig voorhouden als zou verweerder enkel hebben gewezen op de inconsistenties aangaande zijn leeftijd en zijn situatie ten tijde van zijn vertrek om hem niet te erkennen als vluchteling.

4.2.8. Wat het eigenlijke asielrelaas van verzoeker betreft, treedt de Raad allereerst het standpunt van de commissaris-generaal bij dat verzoeker het profiel of de tewerkstelling van zijn vader en zijn broer bij de douane van Nangarhar niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Er zijn allereerst enkele vaststellingen die volledig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de tewerkstelling van verzoekers broer bij de douane. Zo vermeldde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) niet dat ook zijn broer voor de douane werkte en samen met zijn vader door de taliban werd bedreigd (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens zijn persoonlijk gehoor op het CGVS stelde hij aanvankelijk dat hij vergeten was dit te zeggen op de DVZ (NPO, p. 3). Later tijdens zijn persoonlijk gehoor hield hij echter voor dat hij niet wist dat zijn broer ook bij de douane werkte en dat hij dit pas te weten kwam toen hij reeds in België was en hij een kopie van de werkbadge van zijn broer in handen kreeg (NPO, p. 27-28). Deze verklaring is niet enkel volledig in strijd met zijn eerdere verklaring, maar ook volstrekt ongeloofwaardig. Rekening houdend met verzoekers verklaring dat zijn broer samen met zijn vader aanwezig was bij de douane toen de goederen van de taliban in beslag werden genomen (NPO, p. 20) en waar zijn broer wordt genoemd in de door verzoeker neergelegde dreigbrieven die bij hen thuis in Afghanistan werden afgeleverd, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers uitleg dat hij pas in België zou hebben vernomen dat ook zijn broer voor de douane werkte. Het gegeven dat verzoekers vader thuis openlijk zou hebben gesproken over de inbeslagname van de goederen van de taliban (NPO, p. 20) en andere familieleden en vrienden van zijn broer wel op de hoogte zouden zijn geweest van deze tewerkstelling (NPO, p. 18), maakt het eens te meer ongeloofwaardig dat verzoeker op geen enkele manier zou hebben geweten dat zijn broer ook werkte bij de douane van Nangarhar.

Uit het verslag van persoonlijk gehoor op het CGVS blijkt bovendien dat verzoeker concreet werd gewezen op zijn incoherente verklaringen en dat hem de kans werd gegeven dit nader uit te leggen. Zo kan hierin worden gelezen als volgt:

*“Hoe komt het dat u vergeten was om bij de DVZ te zeggen dat uw broer ook bij de douane werkte?
Omdat ikzelf niet wist dat mijn broer bij de douane werkt, maar nadat ik de foto's van de kaart heb ontvangen, ben ik te weten gekomen dat hij er ook voor de douane werkte.
Waarom wist u het niet toen u nog in Afghanistan woonde?
Omdat ik het nooit heb gevraagd, dus wist ik het niet dat hij er ook werkte of niet.
U zei daarnaast dan na al die brieven toen de dreigementen er kwamen, uw vader samen met uw broer in een wagen naar hun werk reden, wat dacht je dan waar hij naartoe gaat? Hoe kon u het niet weten?
Ja, ze gingen wel samen en zo maar ik wist niet dat mijn broer er effectief werkte, ik dacht dat hij mijn vader bij de douane afzette en op de parking op hem wachtte om hem terug naar huis te brengen.
En wanneer ben u dan te weten gekomen dat ook uw broer bij de douane werkte?
Nadat ik deze documenten ontving, zag ik zijn kaart en besepte dat hij ook voor de douane werkte.
[...]
Waarom zou hij het aan u niet gezegd hebben?
Omdat wij onderweg en met de smokkelaars waren en konden niet spreken.”* (NPO, p. 27-28)

Verzoeker slaagde er echter niet in om een aannemelijke verklaring te geven voor het niet vermelden van het werk van zijn broer op de DVZ. Zijn verklaringen hierover zijn ongeloofwaardig en vallen bovendien niet te rijmen met zijn overige verklaringen waarbij hij wel bepaalde antwoorden kon geven aangaande de werkzaamheden van zijn broer en de wijze waarop deze aan zijn job is geraakt. Verzoeker gaf nochtans aan dat hij geen contact meer heeft gehad met zijn vader en zijn broers, sinds hij ze is kwijtgeraakt aan de grens met Turkije (NPO, p. 6 en 7). Dat maakt het wel heel eigenaardig dat hij alsnog de volgende verklaringen kon afleggen over het beroep van zijn broer:

*“Wat deed uw broer daar exact?
Hij was een team-leader.
Waar?
Ook bij de douane.
Welke douane?
In Nangarhar, Jalalabad
Waar uw vader werkte?
Ja
Hoe lang?*

2-3 j

Wanneer is hij begonnen?

Weet ik niet

Wanneer gestopt?

Samen met mijn vader

Hoe aan de job geraakt?

Hij had er ook 12j gestudeerd

Wie bezorgde hem de job bij de douane?

Mijn vader

Wat heeft hij er exact gedaan? Wat waren zijn taken en opdrachten als teamleader(sic)?

Hij was een team-leader, hij moest er gewoon met andere arbeiders zijn” (NPO, p. 17 – 18).

Voor iemand die naar eigen zeggen pas in België het werkelijke beroep van zijn broer vernam doordat hij de foto van diens werkkaart te zien kreeg, en al kort na zijn vertrek geen contact meer had met zijn vader of broer, is het wel heel opmerkelijk dat hij plots alsnog verschillende zaken blijkt te weten over dit werk van zijn broer.

Verzoeker kon ook geen foto's voorleggen van zijn broer als douanier. De commissaris-generaal stelde nog terecht vast dat indien verzoekers broer ook teamleider was, zoals voorgehouden door verzoeker, zou mogen worden verwacht dat dit – zoals bij zijn vader – zou staan vermeld op de voorgelegde werkbadge. Dit is echter niet het geval, waardoor dit stuk niet strookt met de verklaringen van verzoeker. Dit doet eens te meer afbreuk aan de bewijswaarde van dit stuk.

Deze laatste vaststelling maakt daarnaast reeds dat ook de nodige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de werkbadge die voor verzoekers vader werd voorgelegd. Dit betreft bovendien evenzeer slechts een foto, waaraan – zoals reeds werd vastgesteld – weinig tot geen bewijswaarde kan worden toegekend. In dit verband kan de Raad daarenboven enkel samen met de commissaris-generaal vaststellen dat andere doorslaggevende bewijzen van de voorgehouden tewerkstellingen van zijn vader (en broer) ontbreken, zoals werkcontracten, en evenmin een aannemelijke uitleg wordt gegeven voor het ontbreken van dergelijke bewijzen. Het is weinig plausibel dat verzoekers vader (en broer) jarenlang een officiële, leidinggevende functie zou(den) hebben uitgeoefend zonder enig formeel bewijs van een tewerkstelling, zoals verzoeker voorhield (NPO, p. 13 en 17).

Inzake de tewerkstelling van verzoekers vader, neemt de Raad verder de volgende beoordeling in de bestreden beslissing over: *“Tot slot maakte u nog een zakenlicentie over voor een bedrijf genaamd [E.W.T.] Ltd., geldig van 2018 tot 2022, waarop ook uw vaders foto prijkt. Dit document doet het vermoeden rijzen dat uw vader in een geheel andere hoedanigheid dan de door u voorgehouden leidinggevende douanefunctie aanwezig was / kon zijn bij douaneactiviteiten en waarvan dan foto's genomen werden. Ter volledigheid stelt het CGVS vast [...] dat u de voorzitter van de douane via wie uw vader aan zijn job zou zijn geraakt nu eens [Esa.] (CGVS p. 15), dan weer [Est.] (CGVS p. 17) noemde; en dat u beweerde dat uw vader handelaar was bij een bedrijf vóór hij bij de douane aan de slag ging, waar hij 6 tot 7 jaar gewerkt zou hebben, wat haaks staat op de informatie op de door u neergelegde zakenlicentie uitgereikt in 2018 en geldig tot in 2022. Dat u enige uitleg kon verschaffen over het vermeende douanewerk van uw vader (CGVS p. 16-17) kan geen ander licht werpen op het gebrek aan geloofwaardigheid van dit werk van uw vader. Het betreffen namelijk enkele eenvoudige, algemene, niet te verifiëren verklaringen die eenieder kan weergeven.”*

Verzoeker houdt thans voor dat hij *“duidelijke, overtuigende en consequente verklaringen”* heeft afgelegd aangaande de werkzaamheden van zijn vader en broer, dat zijn verklaringen hierover geloofwaardig en samenhangend zijn en dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn verklaringen en de door hem voorgelegde stukken aangaande deze tewerkstellingen. Hij beperkt zich echter tot algemene en blote beweringen en laat na een en ander te onderbouwen. Hij gaat niet concreet in op de motieven zoals hierboven weergegeven, waarbij wel degelijk wordt ingegaan op zijn verklaringen en de voorgelegde stukken. Zoals reeds werd vastgesteld, blijken hieruit allerminst consequente en aannemelijke verklaringen, en bovendien blijken deze ook nog eens duidelijk in strijd met bepaalde van de voorgelegde stukken. Op basis van voormelde vaststellingen blijkt ook geenszins dat van verzoeker zou worden verwacht dat hij alle details van de job van zijn vader zou kennen, maar enkel dat zijn kennis hierover verder reikt dan *“enkele eenvoudige, algemene, niet te verifiëren verklaringen die eenieder kan weergeven”*. Verzoeker betoogt op dit punt nog dat de commissaris-generaal enkel oog heeft voor wat hij niet weet over het werk van zijn vader, maar niet vermeldt wat hij wel weet. Hiermee stelt hij de gegeven motieven niet in een ander daglicht. Hij laat na aan te tonen dat zijn kennis over het werk van zijn vader verder reikt dan *“eenvoudige, algemene, niet te verifiëren verklaringen die eenieder kan weergeven”* en wel degelijk kan overtuigen dat zijn vader douanier was.

Verzoeker voert nog aan dat er te weinig rekening is gehouden met zijn eigen profiel, onder meer zijn jonge leeftijd bij het verlaten van Afghanistan en zijn beperkte scholing. Ook hier blijft hij in gebreke dit concreet aan

te tonen. Het gegeven dat verzoeker slechts 8 jaar school zou hebben gelopen, kan de gedane vaststellingen niet in een ander daglicht stellen. Hij doet ook geen enkele concrete poging om aan te tonen op welke wijze zijn “opleiding”, zijn “intellectuele vermogens”, zijn “socio-economische toestand” of nog “zijn kwetsbaarheid” niet of onvoldoende in rekening zijn gebracht. Hij maakt dit nergens concreet en verduidelijkt ook niet op welke wijze dit zijn mogelijkheid om volwaardig deel te nemen aan de procedure zou hebben beperkt.

Gelet op voorgaande vaststellingen, blijkt aldus niet dat verzoeker de profielen/tewerkstellingen van zijn vader en zijn broer aannemelijk heeft kunnen maken. Deze vaststelling zet ook reeds de ingeroepen bedreigingen door de taliban, die volledig zijn verbonden met dit werk van zijn vader en broer, op de helling.

4.2.9. Daarnaast stelt de Raad, in navolging van commissaris-generaal, vast dat de ongeloofwaardigheid van de aangehaalde bedreigingen door de taliban enkel maar verder worden verstrekt doordat zijn verklaringen hierover niet in overeenstemming zijn met de inhoud van de drie brieven van het Islamitisch Emiraat die hij neerlegde. De volgende pertinente en draagkrachtige vaststellingen ter zake, die steun in het administratief dossier, worden volledig overgenomen door de Raad: *“U stelde bij de DVZ dat alle bedreigingen, waaronder ook 2 tot 3 brieven van de taliban, gesitueerd moesten worden in een periode van 2 tot 3 maanden voor de machtsovername in Afghanistan (augustus 2021) en beaamde expliciet dat er voordien nooit bedreigingen waren (vragenlijst CGVS vraag 3.5). Ook op het CGVS situeerde u de hele situatie met de taliban in de laatste maanden voor de machtsovername en verklaarde dat er voor juni 2021 nooit iets gebeurd was. Twee maanden voor de machtsovername werd voor het eerst een transport van munitie en explosieven uit Pakistan via de douane in Nangarhar in beslag genomen. Hierna werd uw vader er door de taliban van beschuldigd de overheid te hebben ingelicht, in weerwil van hun verzoek dit niet te doen, waarna dan de dreigementen begonnen. De eerste brief kwam op 21/06/2021, de tweede kwam ongeveer een week later en de derde volgde dan nog eens anderhalve week tot twee weken daarna, wat ongeveer vijf tot zes dagen voor uw vertrek was (CGVS p. 12, 18, 21, 22). Uitgeteld zou dit vooreerst betekenen dat u rond midden juli 2021 vertrok, daar waar u anderzijds beweerde pas na de machtsovername (midden augustus 2021) vertrokken te zijn (CGVS p. 7, 16). Daarenboven dateren de drie brieven die u neerlegde van 25/11/2019, 14/03/2020 en 27/06/2021, wat dus overduidelijk niet strookt met uw verklaringen. In de brief van 2020, meer dan een jaar voor uw tijdssituering, wordt reeds gesteld dat uw vader de taliban tegengewerkt heeft en dat daardoor al meerdere keren hun materiaal in beslag genomen werd, waardoor zowel uw vader als uw broer [S.U.R.] met de dood werden bedreigd.”*

Verder wordt herhaald dat het volstrekt onaannemelijk is dat de taliban de westerse of gregoriaanse kalender zouden gebruiken in hun dreigbrieven. Nog treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het oordeel dat het volstrekt onaannemelijk is dat de taliban in schriftelijke documenten, die bovendien werden ondertekend met naam en toenaam, zouden toegeven dat ze zelfmoordvesten, munitie en andere explosieve materialen uit Pakistan lieten komen via de douane van Nangarhar. De taliban geven hiermee immers vrijwillig zeer specifieke informatie mee aangaande hun praktijken. Verzoeker acht het “zeer aannemelijk” dat de taliban op zoek waren naar manieren om wapens en munitie Afghanistan binnen te smokkelen. Dit is echter nog iets helemaal anders dan dat de taliban in schriftelijke stukken zouden bevestigen dat ze zelfmoordvesten, munitie en andere explosieve materialen via de douane van Nangarhar vanuit Pakistan willen laten binnensmokkelen, wat terecht als weinig aannemelijk moet worden beschouwd. Verder komt het evenmin geloofwaardig voor dat de taliban, die blijkens de voorgelegde dreigbrieven verzoekers vader en broer reeds sinds maart 2020 zouden hebben bedreigd met een spoedige dood, gedurende zeker anderhalf jaar de moeite nemen om dreigbrieven te sturen, en niet reeds eerder tot werkelijke actie zouden zijn overgegaan. Verzoeker stelt deze vaststellingen alleszins niet in een ander daglicht.

In het verlengde van wat voorafgaat, blijkt evenmin dat nog enig geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden telefonische bedreigingen, aan het huisbezoek van de taliban of nog aan het rondvragen van de taliban over verzoekers familie bij burens en de imam in de moskee. In dit verband treedt de Raad ook de volgende vaststellingen van de commissaris-generaal bij, die enkel maar de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas bevestigen:

“U beweerde dat er na de machtsovername tien tot elf talibs aan jullie deur kwamen kloppen, maar dat ze, toen jullie niet opendeden gewoon weer weggingen, waarna jullie konden vluchten naar het huis van uw oom (CGVS p. 24-25). Dat de taliban bij dit bezoek geen enkele poging ondernamen om jullie te vinden en het huis te doorzoeken, terwijl ze jullie al langere tijd viseerden, ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw relaas. Ook ziet het CGVS niet in waarom uw moeder, zussen en jongere broers niet mee konden vluchten. Hun leven was immers ook in gevaar, want de taliban hadden ermee gedreigd zich op de hele familie te zullen wreken (CGVS p. 22). Dat zij omdat ze vrouwen en kinderen waren niet mee konden reizen (CGVS p. 25) slaat in dergelijke context nergens op. Dat ze na uw vertrek steeds bij uw oom zouden zijn gebleven, doet ook de wenkbrauwen fronsen. Er waren daar net zo min garanties voor hun veiligheid daar de taliban dergelijke informatie gemakkelijk zouden kunnen achterhalen. Verder gaf u op het moment van uw registratie in België aan van geen van uw gezinsleden te weten wat hun verblijfplaats was, ook niet van uw moeder, [H.], [T.], [S.] en [Z.] (MENA fiche p. 2), dit terwijl uit uw verklaringen voor het CGVS duidelijk blijkt

dat u wist dat ze bij uw maternale oom waren. Tot slot kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat u met uw vader en broers met wie u samen op de vlucht sloeg de nodige afspraken maakte om in contact met elkaar te kunnen blijven onderweg naar Europa. Immers zijn Afghansen zich, gezien de grootschalige exodus uit het land en vaak illegale tocht naar Westerse landen, zeer bewust van de risico's onderweg en kan er dan ook van uit gegaan worden dat jullie toch maatregelen getroffen zouden hebben voor het geval jullie elkaar kwijt zouden raken. In het licht hiervan kan het niet geloofwaardig geacht worden dat er geen afspraken gemaakt werden, dat uw vader en broers allen een gsm bij hadden, maar u als enige toevallig niet, en dat u hen kwijtraakte en nadien niets meer van of over hen vernam (CGVS p. 6, 27). Deze bevindingen ondergraven uw bewering dat zij allen samen met u Afghanistan verlaten zouden hebben. Het heeft er veel van weg dat u hierover niet de waarheid zegt om mogelijks te verhullen dat uw vader en broers zich nog in Afghanistan bevinden, wat een geheel ander licht zou werpen op het door u voorgehouden risico op vervolging in uw land van herkomst.”

Verzoeker houdt vol dat hij de bedreigingen door de taliban zo uitgebreid mogelijk heeft proberen uiteen te zetten en dat zijn verklaringen hierover duidelijk, overtuigend en consequent zijn. Hij benadrukt dat hij doorheen zijn verklaringen gedetailleerde informatie heeft gegeven over de bedreigingen door de taliban. Hiermee geeft hij – andermaal – hooguit blijk van zijn eigen subjectieve mening, terwijl hij nalaat dit concreet te onderbouwen of concreet in te gaan op de voorziene motieven en deze te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Door enkel te blijven volharden in de eigen verklaringen of nog door vol te houden dat hij niet weet waar zijn broer en vader thans verblijven en of ze nog leven, wordt geen afbreuk gedaan aan de gedane pertinente vaststellingen die maken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden bedreigingen. Verzoeker doet ook geen enkele poging om alsnog een aannemelijke verklaring naar voor te brengen voor de vastgestelde inconsistenties tussen zijn verklaringen en de door hem voorgelegde stukken, zoals de data van de dreigbrieven.

4.2.10. Verzoeker kan ook niet overtuigen dat er niet voldoende werd doorgevraagd in zijn persoonlijk onderhoud en dat hij dus niet alle onduidelijkheden heeft kunnen verklaren of meer details heeft kunnen geven. Uit het gehoorverslag van het CGVS blijkt net dat verzoeker meerdere vragen werden gesteld zowel inzake de werkzaamheden van zijn vader en zijn broer als inzake de voorgehouden bedreigingen. Er werd hem alle gelegenheid gegeven deze elementen te duiden. Verzoeker werd tijdens zijn interview op het CGVS bovendien geconfronteerd met verschillende inconsistenties in zijn verklaringen en hij had aldus wel degelijk de mogelijkheid om deze elementen verder te duiden en de onduidelijkheden te verklaren. Verzoeker maakt met zijn kritiek niet aannemelijk dat hem nog verdere vragen hadden moeten worden gesteld, dan wel dat hij nog meer details had kunnen verschaffen. Ook door te wijzen op zijn jonge leeftijd op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan, maakt verzoeker niet aannemelijk dat er een concrete reden was waarom hij opnieuw zou moeten worden gehoord aangaande zijn leeftijd of asielrelaas. Hij maakt niet aannemelijk dat het gehoor op het CGVS niet was aangepast aan zijn profiel of leeftijd op dat ogenblik. Evenmin slaagt hij er in om aan te geven welke gegevens hij alsnog zou kunnen of willen aanbrengen die een nieuw licht kunnen werpen op de gedane vaststellingen.

4.2.11. Gelet op wat voorafgaat, houdt verzoeker onterecht voor dat de commissaris-generaal “*cruciale documenten*” aan de kant zou schuiven zonder serieuze verantwoording. Het gegeven dat, rekening houdend met verzoekers verklaringen en de algemene landeninformatie, bepaalde documenten uiteindelijk meer bewijswaarde wordt toegedicht dan andere, getuigt ook nog niet van een subjectieve selectiviteit in de beoordeling van de voorgelegde documenten, zoals verzoeker onterecht voorhoudt. Alleszins toont verzoeker niet concreet aan dat een door hem voorgelegd stuk onterecht als onvoldoende bewijskrachtig is beoordeeld, rekening houdend met de gekende algemene landeninformatie en de door hem afgelegde verklaringen. Evenmin kan hij overtuigen dat zijn verklaringen onvoldoende naar waarde zijn geschat.

4.2.12. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban of dat hij bij terugkeer naar dit land een dergelijke gegronde vrees heeft.

4.2.13. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift verder aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest omwille van (toegeschreven) verwestering.

4.2.14. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban

hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. In november 2022 gaf de conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de 'civic space' wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de '*legitieme heersers*' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 136). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassas maar de de facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de facto-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige '*erg moderne*' en andere '*conservatieve*' madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buiten-echtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 e.v.).

Op 31 juli 2024 werd door de de facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV personeel ertoe gehouden is inbreuken door '*mentaal gehandicapte personen*' en kinderen te beëindigen

(EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 29, 35).

Lasten en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering zijn verboden, al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd. Verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 24; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 24).

De de facto-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de de facto-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale de facto-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, November 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de de facto-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze te worden afgedwongen in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"* van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"* waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot *'qisas'*-straffen, 37 tot steniging en 103 tot *'hudud'*-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het de facto-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met *'niet-mahram'* personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 47). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer *'soepele'* bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022). Er zijn ook taliban-aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de facto-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake

van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest werden geplaatst en ondervraagd. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, “*Afghanistan – Country Focus*”, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben de facto-immigratie- ambtenaren lijsten van gezochte personen, onder wie voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met de de facto-autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

Sommige bronnen geven aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, “*Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen daarom gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machts-overname door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging

kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die zijn “*verwesterd*”, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

4.2.15. Verzoeker kan allereerst niet overtuigen dat hij niet de kans heeft gekregen om een vrees voor vervolging op grond van verwestering aan te tonen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat hem duidelijk werd gevraagd of hij alle redenen heeft kunnen opgeven waarom hij asiel wil aanvragen, maar dat hij zelf met geen woord heeft gerept over een risico omwille van zijn verblijf in Europa of omwille van (toegeschreven) verwestering (NPO, p. 29-30). Hij kan bijgevolg niet dienstig aanvoeren dat verweerder ter zake onterecht geen verdere vragen heeft gesteld.

Verzoeker laat in casu verder na om enig concreet element voor te leggen waaruit kan blijken dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd. Los van enkele algemene beweringen, beperkt hij zich tot het verwijzen naar zijn verblijf in België, zijn vriendenkring, het gegeven dat hij al een woordje Nederlands leerde en zijn tewerkstelling. Hij toont aan de hand hiervan echter nog niet aan dat er bij hem sprake is van verwestering in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden eigen heeft gemaakt. Evenmin kan hieruit een toegeschreven verwestering worden afgeleid, in de zin dat hij blijkt geeft van activiteiten, gedrag, een uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Er liggen ook geen concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Verder blijkt niet dat er bij verzoeker sprake is van een opvatting, gedachte of mening die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, noch blijkt dat verzoeker een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Ten slotte maakt hij ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

Rekening houdend met de resultaten van het leeftijdsonderzoek, en met de geboortedatum op de elektronische taskara van verzoeker, moet worden aangenomen dat verzoeker is geboren in het jaar 2003, wat maakt dat hij op het ogenblik van zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan midden 2021 reeds 18 jaar was. Er kan aldus worden aangenomen dat hij reeds was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij naar Europa en België kwam. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij volop deelnam aan de Afghaanse samenleving, te meer hij ook verklaarde reeds een job te hebben uitgeoefend in zijn land. Verzoeker toont niet aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent.

De loutere duur van zijn verblijf in Europa en België en zijn tewerkstelling in dit land zijn, gelet op wat voorafgaat en zonder enige verdere concrete invulling van de omstandigheden van zijn verblijf en zijn traject alhier, niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Verzoeker legt drie loonbrieven en twee werkcontracten

voor, waaruit blijkt dat hij als arbeider in een carwash heeft gewerkt, maar er wordt geen verdere uitleg verschaft waarom deze tewerkstelling verder een probleem zou kunnen vormen bij een terugkeer naar Afghanistan. In het verzoekschrift wordt kort verwezen naar zijn tewerkstelling in de horeca, maar hiervan ligt geen enkel begin van bewijs voor. Hiervan zijn ook geen aanwijzingen te vinden in het administratief dossier of de verklaringen van verzoeker.

Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa en langdurige afwezigheid uit Afghanistan toont verzoeker verder niet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Hij beperkt zich veelal tot blote en zeer algemene beweringen die hij nalaat concreet te maken wat zijn persoon betreft. Zo houdt hij voor dat het centrum van zijn belangen momenteel in België ligt en verwijst hij naar een *“grote vriendenkring”* die hij zou hebben opgebouwd en het gegeven dat hij ook al een woordje Nederlands heeft geleerd. De Raad stelt echter vast dat hij geen enkel begin van bewijs van deze elementen voorlegt. Verzoeker schetst alleszins geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf in België en Europa op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor onder de negatieve aandacht van zijn lokale gemeenschap en/of de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Door op zeer algemene en blote wijze te betogen dat hij zich mogelijk onbewust bepaalde Westerse gedragingen eigen heeft gemaakt, dat hij niet zou weten hoe hij wordt verwacht zich te gedragen bij terugkeer of dat hij niet in staat zou zijn om te beseffen op welke wijze hij *‘anders’* is dan vroeger, *“of zelfs ‘anders’ dan de ‘andere’ bevolking in Afghanistan”*, toont verzoeker geenszins aan dat hij niet in staat zal zijn om zich opnieuw aan te passen aan de sociaal heersende normen in Afghanistan. Hij slaagt er niet in om een en ander op concrete en overtuigende wijze aan te tonen specifiek wat zijn persoon betreft. Hij toont niet aan dat hij doorheen de jaren die hij in Europa heeft doorgebracht totaal vervreemd zou zijn geraakt van de gebruikelijke Afghaanse waarden en normen of zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hij toont niet aan dat hij niet meer zou kunnen meegaan in de culturele waarden en tradities van zijn land, of dat hij er zich concreet tegen verzet. Hij moet redelijkerwijze ook in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Verzoeker beschrijft zichzelf ook nog steeds als soennitische moslim (NPO, p. 5). Hij maakt niet aannemelijk dat hij in zijn individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als zijnde besmet door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom riskeert te worden vervolgd.

Verzoeker kan verder niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten om aannemelijk te maken dat hij is verwesterd of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. De Raad merkt ook op dat verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar gelijklopende informatie als deze die is onderzocht in de bovenstaande analyse. De door verzoeker aangehaalde informatie is dus niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen.

Gelet op wat voorafgaat, brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in Europa. Tevens kan, gezien zijn individuele omstandigheden, niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding zal worden gevisieerd of vervolgd. De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar op basis van de door hem aangereikte elementen niet in slaagt.

Uit het voorgaande is ook gebleken dat verzoeker geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan aannemelijk heeft gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban of zijn lokale gemeenschap zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Verder brengt verzoeker geen concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker na aankomst in België nog in contact stond met zijn familieleden in

Afghanistan (NPO, p. 6). Uit niets kan blijken dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Waar verzoeker wijst op een reëel risico op ernstige schade op het moment van aankomst in Afghanistan of tijdens zijn doorreis in dit land, meer bepaald op de luchthaven of aan een checkpoint, verwijst de Raad naar wat hierboven werd uiteengezet. Daaruit blijkt dat deze controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De Raad ziet niet in waarom een checkpoint in de luchthaven anders zou zijn dan de overige controleposten. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of van voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij een specifiek profiel heeft waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban noch blijkt dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen noch zijn er concrete indicaties die daarop wijzen.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

4.2.16. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. De gedane vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet het voordeel van de twijfel worden gegeven.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.3.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.3.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en hij geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding op basis van zijn verblijf in het Westen aannemelijk maakt.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker de door verweerder gedane beoordeling en vaststellingen inzake de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet niet concreet betwist. Hieruit volgt dat de ernstige schade moet voortvloeien uit

gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. Hierbij heeft verweerder op uitvoerige wijze, en met verwijzing naar relevante landeninformatie, toegelicht dat niet blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor en verzoeker evenmin aantoont dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zal zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. In zijn aanvullende nota brengt de commissaris-generaal in dit verband ook nog geactualiseerde landeninformatie aan. De Raad treedt deze beoordeling bij en stelt vast dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Door het louter aanbrengen van enkele weblinks in de inventaris van stukken van zijn verzoekschrift, waarop hij nergens verder ingaat, wordt ook niet aangetoond dat deze beoordeling niet langer kan standhouden.

4.3.4. Ten slotte, opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het National Resistance Front (hierna: NRF) en het Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de facto-autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. ISKP daarentegen viseert zowel talibandoelwitten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30

september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers –, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: “*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*”) UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA, “*Afghanistan – Country Focus*”, november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan – Country Focus*” van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar en zijn resterende familie in Afghanistan zou ook nog in deze provincie wonen. Uit de landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024. De door verzoeker aangehaalde landeninformatie werpt hierop geen ander licht.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdzaak zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.3.5. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

4.5. Een schending van artikel 1.A.2. van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet wordt aldus niet aangetoond. De verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet is verder niet dienstig, nu dit handelt over de situatie waarin de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is hiervan in voorliggend geval evenwel geen sprake. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing volstaat verder reeds om vast te stellen dat het verzoek om internationale bescherming bij voorrang is onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zodat ook niet valt in te zien dat artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet werd miskend. Nu het aangehaalde artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU werd omgezet in de Belgische wetgeving toont verzoeker bovendien niet aan dat hij zich nog rechtstreeks op dit artikel kan beroepen.

Een schending van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt evenmin. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in deze wetsbepalingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en zijn pertinent en draagkrachtig. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd als zou de commissaris-generaal enkel vage argumenten hebben gebruikt.

Ook een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet. Verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat verweerder het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en hij hierbij zorgvuldig is te werk gegaan. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich kunnen laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat verweerder zich voor het nemen van zijn beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De bestreden beslissing staat verder niet in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier. Verweerder is in zijn motivering op heel concrete wijze ingegaan op verzoekers verklaringen en is concreet nagegaan of deze voldoende consistent, gedetailleerd en precies, volledig en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, wordt beklemtoond dat in de huidige procedure het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

Verzoeker voert ten slotte een schending aan van het vertrouwensbeginsel, maar laat na uiteen te zetten op welke wijze dit beginsel van behoorlijk bestuur zou zijn miskend. Dit onderdeel van de middelen is onontvankelijk.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.6. Waar verzoeker vraagt om het dossier terug te zenden naar het CGVS en aldus de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend vijftientwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS